Příběh z Počernic

Když se píše o České republice, vždy se píše o dění ve velkých městech, o známých osobnostech a důležitých událostech. Ale nikdo nepíše o lidech z regionů stranou hlavních měst. I přesto, že toho v životě spoustu dokázali a ovlivnili celou svou komunitu, nejsou pro média zajímaví.

O dění u nás v Dolních Počernicích si nikde nepřečtete, pokud tady zrovna nedojde k nějaké katastrofě nebo jiné výjimečné události. Zkrátka naše malá, skoro vesnička na okraji Prahy nikoho neovlivňuje, a není tím pádem důležitá pro lidi, kteří tu nežijí.

Máme tu spoustu zajímavých staveb, jako je nejmenší rozhledna v Praze nebo velká rozhledna Doubravka, ale hlavně lidí, kteří ovlivňují naše každodenní životy. Jedním z těchto lidí je právě i Tomáš Král, který, ač už nežije, Dolní Počernice dodnes ovlivňuje. Nebyl to žádný obrovský podnikatel, nebyl bohatý ani se nesnažil být známý. Byl to nesobecký a milý muž a celý svůj dospělý život strávil pomáháním těm, kteří už si sami pomoci nedokážou, a organizováním akcí pro všechny, kdo projeví zájem.

Tomáš Král měl několik povolání, která ho velice bavila. Byl trenérem dětské atletiky, koordinoval komunitní centrum a byl členem dolnopočernického Sokola. K tomu se také angažoval v neziskové organizaci Oáza Dolní Počernice, která zařizovala všemožné akce – od čtení seniorům, přes akce pro děti z dětského domova, až po dětské dny v parku, které se díky němu, společně s akcí Babí léto, staly každoroční tradicí.

Již kolem svých padesáti let však musel své činnosti omezit kvůli svému fyzickému stavu. Prožíval silné bolesti hlavy, dělalo se mu mdlo a vše se pouze zhoršovalo. Chodil k doktorům, kteří více než dva roky nemohli najít příčinu jeho trápení. Až po dlouhé době se konečně zjistilo, že měl Tomáš Král rakovinu, bohužel už v posledním stadiu. A než se tato informace stihla rozšířit Dolními Počernicemi, rakovina si Tomáše vzala navždy. Pouhý den od obdržení této zprávy to jeho tělo vzdalo a on navždy zmizel bez rozloučení.

Pro celé Dolní Počernice to byla velká ztráta a konaly se různé akce na jeho počest. Všichni truchlili, ale za hranice Dolních Počernic zpráva nedosáhla. Zbylo po něm spoustu tradic, které udržujeme dodnes. Jeho pozic se ujali noví lidé a pokračují v jeho práci, ale už to nikdy nebude stejné.

Už je to pár let od jeho smrti a lidé začínají postupně zapomínat. Na internetu se o něm skoro nepíše a málokdo ví o všem, co tento muž pro své okolí udělal.

Pořád ve zprávách vidíme, co se děje v centrech hlavních měst, slyšíme o všech hroznych událostech a o počasí. Ale nesobečtí lidé, kteří dělají maximum pro ostatní, i když z toho nemají nic jiného než dobrý pocit, o těch by se mělo mluvit. To, že v úterý dvanáctého ledna mrzlo nejvíce za poslední tři roky v celé České republice, si pamatovat nikdo nebude, protože je to ovlivní jen na jeden den. Ale lidé, o kterých se nemluví, jako je právě Tomáš, ovlivní spoustu lidí na celý jejich život.

Proto si myslím, že by se o lidech z menších částí České republiky mělo mluvit víc. Ne každý musí být slavný, aby byl důležitý. Spousta lidí dělá dobré věci potichu, bez pozornosti

médií, jen proto, že jim záleží na ostatních. A právě takoví lidé si podle mě zaslouží uznání nejvíc.

Když se ale o takových lidech nepíše, jako by nikdy neexistovali. Jejich práce se bere jako samozřejmost a postupně se na ně zapomíná. Přitom bez nich by mnoho tradic a akcí nikdy nevzniklo.

Média raději píší o problémech, nehodách nebo známých lidech, protože to přitahuje pozornost. Ale takovéto příběhy z malých míst se k lidem skoro nedostanou. Přitom by mohly ostatním ukázat, že i mimo velká města se dějí důležité věci a že i obyčejní lidé mohou být inspirací.

Dolní Počernice možná nejsou pro zbytek republiky nijak zajímavé, ale pro nás, co tu žijeme, znamenají všechno. Jsou to naše vzpomínky, naše dětství, naše tradice. A právě proto by se o nich mělo psát víc, aby se na lidi, kteří je tvořili, nikdy nezapomnělo.